



Tyyne Rajalainen (vas.) aloitti Toivakassa lapsityön sotien jälkeen ja jatkoi sitä uskollisesti vuosikymmenien ajan.



Milja (vas.) ja Leea odottavat innokkaasti seurakunnan kerhon alkamista.

Lapsityön siunaus kantaa sukupolvesta toiseen

LEEVI LAUNONEN
leevi.launonen@alkamedia.fi

Keskisuomalaisessa Toivakan helluntaiseurakunnassa iloitaan nuorista lapsiperheistä ja seurakunnan terveestä ikärakenteesta. Se on vuosikymmenien määrätietoisien lapsityön tulosta.

SEURAKUNNAN lapsityö on niin kuin kertotaulu. Yksi Jumalalle antautunut ja kutsumustietoinen lapsityöntekijä voi saada siunauksen moninkertautumaan seuraavissa sukupolvissa, sanoo Pentti Walden (67), Toivakan

helluntaiseurakunnan eläkkeellä oleva työntekijä.

Ja miehellä on väitteensä tueksi monia vastaansanomattomia esimerkkejä. Yksi heistä on hänen oma legendaarinen pyhäkoulunopettajansa Tyyne Rajalainen, joka teki lapsityötä uskollisesti lähes 60 vuoden ajan.

Tyyne oli vasta 12-vuotias nuori tyttö, kun Jumala puhui hänen sydämelleen pyhäkoulutyöstä, Walden kertoo.

Hän antautui pyhäkoulun pitoon, jota jatkui 1940-luvulta aina vuosisadan lopulle saakka.

Tyyne-täti, kuten häntä kunnioitavasti vieläkin kutsutaan, asui Toivakan Haukanmaalla erittäin huonojen

kulkuyhteyksien takana. Saatuaan sisäisen kutsun lapsityöhön hän alkoi kulkea – osittain huonoja kinttupolkuja pitkin – naapurikylään Oravaaareen pitämään lapsille pyhäkoulu. Edestakaista matkaa kertyi 15 kilometriä, ja Tyyne Rajalainen kulki sen talvella hiihtäen ja kesällä kävelen. Kun rakkaus lapsiin innoitti sydäntä, vaivoja ei säästely. Eikä Tyyne-täti tuntenut pyhäkoulun pidossa edes loma-aikoja, vaan kutsui lapsia koolle myös kesällä.

Tyyneen erityinen rakkaus lapsityöhön näkyi myös siinä, että hän muisti pyhäkoululaisiaan nimipäiväkortilla ja saattoi käydä heidän kodeissaan auttamassa käytännön töissä, muistelee Walden herkistyneen.

Tyyne-tädin rakkaudellinen asenne avasi kylällä kotien ovet pyhäkoulun pitoon.

Lapsityön moninkertaistuva siunaus

Pentti Walden itse osallistui Tyyne Rajalaisen pyhäkouluun 1940-luvulta 50-luvun lopulle. Kun Tyyne-täti pari vuotta sitten siirtyi kirkkauteen, huomattiin, että hänen pyhäkoululaisistaan suuri joukko oli lähtenyt kokoaikaiseen Jumalan valtakunnan työhön. Waldenin lisäksi muun muassa Tauno Kajander, Seija ja Saara Damski, Pertti Lehtonen ja Kansan Raamattuseuran missiötyössä vaikuttava Kari Valkonen ovat saaneet hengellisen alkupääomansa Tyyne Rajalaisen pyhäkoulussa. Samoin monet vanhimmistoveljet ja seurakuntien vastuunkantajat. Hengellinen hedelmä on moninkertaistunut vuosien aikana uuden sukupolven kautta.

Jos hengellisessä työssä halutaan runsasta ja kauaskantoista tulosta, on kaikkein viisainta panostaa lapsityöhön, vetoaa Pentti Walden.

Ollessaan viimeiset kymmenen työvuottaan Toivakan helluntaiseurakunnan pastorina hän sai olla noin 20 nuoren parin häissä, ja pariskunnasta yleensä ainakin toinen oli entinen pyhäkoululainen.

Seurakunnassamme on nykyisin enemmän lapsiperheitä ja nuoria aikuisia kuin eläkeläisiä, iloitsee Walden.

Se on suuri kiitoksen aihe pienessä maaseutupaikajässä.

Suomen parhaassa pitäjässä, Pentti muistaa lisätä.

Pyhäkoulu kolmessa polvessa

Miös toivakkalaisen Ritva Nyyppösen (67) rakkaus pyhäkoulutyöhön juontaa kaukaa.

Vaarini kävi pyhäkoulun opettajan kurssilla Sortavalassa 1800-luvun lopussa ja aloitti sitten pyhäkoulun pidon Toivakassa. Isäni Janne Hokkanen (1891-1954) jatkoi pyhäkoulutyötä kotonaan ja myös naapuritaloissa, kertoilee Ritva Nyyppönen.

Ritva itse aloitti 16-vuotiaana Särkimäellä TaKa-Toivakassa pyhäkoulun ja kerhojen pidon ja jatkoi sitä Huikon kylällä muutettuun sinne vuonna 1968.

Suurin osa kerholaisista tulee muista kuin seurakuntalaisten kodeista. Vaikka lasten tietämys hengellisistä asioista on nykyisin hyvin vähäinen, he ovat kuitenkin erittäin kiinnostuneita uskonasioista, Nyyppönen sanoo.

Lapsityöllä on suuri merkitys. Se on sitä tärkeintä työtä seurakunnassa.

Toivakan helluntaiseurakunnassa toimii myös Jippii-kuoro, ja koululla käydään pitämässä viikoittain päivänvaikusta.

Paikkakunnalla herätti huomiota evankelisluterilaisen seurakunnan

lastenhoajaana yli 25 vuotta toimineen Laila Saaren kasteella käynti ja liittyminen paikalliseen helluntaiseurakuntaan keväällä 2007. Ura kirkon lapsityössä päättyi työsuhteen purkamiseen, mutta Saari on jatkanut kerhonpitoa helluntaiseurakunnassa yhdessä lapsityöstä vastaavaan Seija Savolaisen kanssa.

Naapurikuntaan kerhon pitoon

Jyväskylässä asuva automaatioinsinööri Markus Vilpponen (26) on hyvä esimerkki uuden sukupolven vastuunkantajasta. Hän ajalee viikoittain Jyväskylältä yli 30 kilometrin matkan Toivakkaan pitämään varkkikerhoa 5.-7. luokkalaissille. Vilpponen itsekin on lapsityön hedelmää.

Kävin pikkupoikana Särkimäellä Kuuselan Irjan pitämää pyhäkoulua ja olin kuulemma hirveän vilkas, nuori mies naureskelee.

Kesäleirit ovat jääneet lähtemättömästi mieleen, ja olen nyt halunnut jakaa eteenpäin itse lapsena saamaani hengellistä pääomaa pitämällä varkkien kerhoa.

Vilpponen tuli keväällä 2004 mukaan varkkikerhon työhön, ja vetovastuun toiminnasta hän otti seuraavana syksynä. Kerhoilloissa on aluksi 20 minuutin hengellinen opetus ja loppuosa ajasta käytetään nuoria kiinnostavaan toimintaan, kuten sählyyn, keilaukseen ja näytelmiin. Miös yöretket kuuluvat ohjelmaan.

Varkkaritö on erittäin haastavaa, koska siinä iässä nuorilla on paljon omia ajatuksia ja kaveripiiriillä on suuri vaikutus, Vilpponen sanoo.

Olemme pitäneet varkkari- ja nuortenleirejä yhdessä, sillä se helpottaa siirtymistä seurakunnan nuoriin.

Löytyykö uusia vastuunkantajia?

LAPSITYÖN uranuurtajien kerptomuksia kuunnellessa huomio kiinnittyy suureen antaumukseseen, jolla helluntaiseurakunnassa on tehty vuosikymmenien ajan pyhäkoulu-, kerho- ja leiritöitä. Olosuhteet ja välineet olivat ennen usein puutteellisia, mutta pyhäkoulun opettajien sydän paloi lasten hengellisen elämän vaalimiseen.

Miten on tänään? Nouseeko vielä niitä nuoria aikuisia, jotka kuulevat Jumalan kutsun ja antautuvat lapsityöhön? Löytyykö edelleen niitä Tyyne Rajalaisen kaltaisia Jumalan ihmisiä, pyhäkoulujen ja kerhojen ohjaajia, jotka omalla elämäntyöllään ovat siirtämässä Jumalan siunausta tuleville sukupolville?

Lapsityö on edelleen seurakunnan kauaskantoisin työmuoto.